Petak, 02.03.2012.g.

Rekla je neki dan moja kćer da se i meni i supruzi, s vremena na vrijeme, mijenjaju boje očiju. A DA SU MOJE POSTALE JAKO PLAVE. A joj kažem da je to kod mene, mijenja mi se boja očiju ovisno o godišnjem dobu. U proljeće i ljeti plave, a u jesen i po zimi zelene.

A ona kaže da ne, da ona to tako nije doživjela. Kaže da su mi sada oči čiste, jasne, da se možeš ogledati u njima. A da se ona sjeća nekad, kada sam ju znao pijan navečer gnjaviti i siliti ju na neki razgovor, da su mi oči bile zelene, jako zelene, onako bolesno zelene. Da su baš zlo djelovale.

DA, U PRAVU JE ONA, SAMO TO JA NIKAD NISAM MOGAO VIDJETI I DOŽIVJETI NA SEBI. NISAM SEBE VIDIO. I DA, NETKO JE REKAO DA SU OČI OGLEDALO DUŠE. VJEROJATNO JE I MOJA DUŠA, KOJA SE SADA ČISTI I PROSVJETLJUJE S GOSPODINOM U SEBI, POSTALA SVJETLIJA I PROZIRNIJA PA SU TAKVE I MOJE OČI.

To na nama samo mogu drugi vidjeti. Pogotovo oni koji nas poznaju i prije i onda kada se promijenimo.

Zato ja na drugima jako dobro mogu "čitati" stanje duše gledajući ih u oči.

A neki dan sam u očima jedne sestre u vjeri vidio PREKRASNU RADOST. CIJELO LICE JOJ JE SJAJILO. OSMIJEH IZ DUBINE DUŠE. TREPERENJE TIJELA JEDNOM RADOŠĆU. OSJEĆAJ DA MOŽEŠ ISKOČITI IZ KOŽE. ILI, KAKO SAM JOJ JA REKAO, DA IMAM OSJEĆAJ DA JE TAKO RADOSNA DA LEBDI DESETAK CENTIMETARA IZNAD ZEMLJE.

Nazvala me u neko doba jutra i pitala da li sam možda u gradu, da popijemo kavu. Nisam se

baš iznenadio jer sam osjećao da se s njom nešto događa. Nije mi se javljala niti sam ju baš vidio nekih desetak dana. Ali slijedeća njezina rečenica odmah mi je navukla osmijeh na lice. "IDEM S ISPOVIJEDI.", rekla je a glas joj je zatreperio.

I odmah se ja spremim. BIO SAM PRESRETAN JER JE UČINILA TAJ VELIKI KORAK DA BI MOGLA DALJE RASTI U VJERI I DUHOVNOSTI. Još dok sam išao prema kafiću, nekoliko puta sam se osmjehnuo kada sam se sjetio nje i njezinih riječi. A sve zato jer sam se odmah prisjećao i mojih ispovijedi od prije tri godine.

I JA SAM LEBDIO, I PLAKAO, I PJEVAO. I JA SAM HTIO ISKOČITI IZ KOŽE OD RADOSTI. No, nisam baš imao s kim to podijeliti jer nisam bio okružen baš s ljudima koji bi me razumjeli.

Već nekoliko mjeseci spremala se ona na tu ispovijed. Mogli bismo reći i životnu jer se do sada u životu ispovjedila nekoliko puta i to onda kada je bila neka obveza radi nekog sakramenta. I sama mi je priznala da se za te ispovijedi nije ničim pripremala osim što je strašno pazila da li će sve riječi, koje mora svećeniku izgovoriti, uvod i kraj, izgovoriti dobro i točno.

Znači, svoje grijehe i njihovu dubinu do sada Gospodinu nije

ispovjedila. Nije ih bila svjesna jer, što mi je priznala i to joj je bila

najveća prepreka da ode na ispovijed, NIKAKO NIJE MOGLA

OSJETITI KAJANJE ZA POČINJENE GRIJEHE. NIJE MOGLA

SHVATITI I PRIHVATITI GRIJEHE KOJE JE KROZ ŽIVOT

ČINILA ZATO JER JE CIJELI ŽIVOT ODGAJANA KAO

ČVRSTA OSOBA, KOJA SE NE SMIJE PLAKATI ILI

POKAZATI SLABOST, KOJOJ ĆE SE UVIJEK DRUGI

OBRATITI ZA POMOĆ I ONA MORA SVIMA UDOVOLJITI.

A U SVEMU TOME, ONO ŠTO JE BILO NAJBITNIJE,

LJUBAV, BILA JE NAJMANJE PRISUTNA.

I kad smo se sreli, ja sam se samo nasmijao. Nevjerojatno kako se danas mogu od srca smijati!

PA KAKO SE LAKO SMIJATI KADA VIDIŠ GOSPODINA NA DJELU!

I sve mi je ispričala. Duga ali prekrasna priča. Spomenula je posebno da ju je zadnjih nekoliko dana zlo jako napadalo. Sa svojim tipičnim oružjima. DILEME, STRAHOVI, NESIGURNOSTI.

ŠTO AKO SVE TO NIJE ISTINA, ŠTO AKO SU VJERA I

DUHOVNOST LAŽNE?

ŠTO AKO SE PREDAM I PREPUSTIM A ONDA SE RAZOČARAM?

NE MOGU IZGUBITI KONTROLU NAD SVOJIM ŽIVOTOM, TO

NEĆU BITI VIŠE JA!

I još kojekakve misli i nedoumice.

No, odluka je bila tu. U torbi je stalno bila već napisana priprema sa spoznatim grijesima, jedna knjižica o pripremi za ispovijed, a taj dan, kao da je znala, za svaki slučaj je uzela i jedan molitvenik sa sobom.

I TAKO OPREMLJENA, DRAGA MOJA SESTRA U VJERI, KRENULA

JE U DUHOVNI BOJ PROTIV ZLA U SEBI. KOJE SE ZADNJIM

TRZAJIMA BORILO DA JU ODVRATI OD ODLASKA NA ISPOVIJED.

Joj, koliko sam se samo nasmijao, onako od srca, dok mi je to ona

pričala. Pa i ona se smijala. O, kako radosno!

O, KAKAV JE TO NEGDJE DUHOVNI BOJ BIO! DRAGI ANĐELI

NA JEDNOJ STRANI, ZLI DUHOVI NA DRUGOJ STRANI! JEDNI

PRATE I VODE DRAGU SESTRU NA ISPOVIJED A DRUGI NASTOJE

SVIM JE SREDSTVIMA ODVRATITI!

I kazala je, nakon više peripetija, kada je došla u ispovjedaonicu, sve ono što je pripremila je zaboravila. POČELA JE SAMO PLAKATI I PLAKATI. NIJE SE MOGLA NIKAKO SNAĆI. No, kaže da ju je ispovijedao neki dragi svećenik koji je valjda shvatio u kakvom se stanju nalazi te ju je onda on ispitivao i vodio a ona mu je odgovarala. Da se ne može ni svega sjetiti jer su joj često išle suze.

PA NIJE TO NIŠTA ČUDNO, REKAO SAM JOJ. TAMO JE, SAMO

ZA NJU, U LIKU TOG SVEĆENIKA BIO DRAGI GOSPODIN! KOJI

JE KORISTIO TIJELO TOG SVEĆENIKA DA JU ISPOVIJEDI, DA

JOJ OČISTI SRCE KAKO BI SE ON MOGAO U NJEMU NASTANITI!

PA NIJE MOGLO BITI DRUGAČIJE, GOSPODIN NE PREPUŠTA

TAKVE SITUACIJE. PRATI ON SVAKOGA OD NAS I UVIJEK DOĐE

KADA JE POTREBNO!

I kazala je da ne zna koliko je vremena prošlo. Ali da joj je svećenik u jednom trenutku rekao da ju on sada odrješava od njezinih grijeha. I da neka ide primiti pričest. I ona shvati da je upravo misa došla do trenutka kada se je dijelila hostija, ŽIVI GOSPODIN. Nije dragi svećenik, A NI PRISUTNI GOSPODIN, htio da ona sada NJEGA ŽIVOGA NE PRIMI U SEBE. SADA, KADA JE POSTALA DOSTOJNA.

I da se, kada je čekala u redu za primanje hostije, sjetila još nekih grijeha koje nije ispovjedila.

NO, TO ĆE DRUGI PUT. I JOŠ KOJI PUT. JER TEK JU SADA ČEKA "POSPREMANJE" U NJEZINOJ DUŠI. PRVO JE SADA POSPREMILA VEĆI NERED, A SADA ĆE DOĆI NA RED ONAJ MANJI. JER ĆE JOJ DUŠA ČEZNUTI ZA POTPUNIM

REDOM U SEBI KAKO BI SE GOSPODIN, KOJI JOJ JE KUCAO NA VRATA I SADA UŠAO, MOGAO U NJOJ LIJEPO OSJEĆATI I DUGO OSTATI.

A da je Gospodin bio tamo s njom potvrdilo mi je i to kada mi je kazala da je za sve te ispovjeđene grijehe dobila jako malu pokoru. Da joj je čak bilo i neugodno kako je malo trebala izmoliti za pokoru.

PA DA, OTAC NJEZIN NEBESKI, JEDINI PRAVI, KOJEM SE

VRATILA, NIJE HTIO DA RADI SVOJIH GRIJEHA, KOJE MU JE

PREDALA, OSJETI VEĆI TERET NEGO GA JE MOGLA U OVOM

TRENUTKU NOSITI! JOŠ ĆE SE ONA PUNO ISPOVIJEDATI I

PUNO POKORA UČINITI. I ONIH KOJE ĆE JOJ DATI SVEĆENICI

I ONIH KOJE ĆE SI SAMA ODREDITI.

JER MI ZA SVOJE GRIJEHE, ZA KOJE ZNAMO I KOJI NAS

TIŠTE, PA I ONE ZA KOJE SMO SE ISPOVIJEDILI, MOŽEMO

ČINITI RAZNE POKORE I ZADOVOLJŠTINE GOSPODINU.

TU, SADA, U OVOM ZEMALJSKOM ŽIVOTU, IMAMO SAMI

PRILIKU DA TO UČINIMO. KASNIJE , POSLIJE NAŠE SMRTI, VIŠE

SAMI NEĆEMO MOĆI NIŠTA UČINITI. OVISIT ĆEMO O

MOLITVAMA DRUGIH I BOŽJEM MILOSRĐU.

A IMAM I NEKI BLAGI OSJEĆAJ, TO SAM JOJ I REKAO, DA

GOSPODIN S NJOM IMA NEKIH PLANOVA. ŠTO I KAKO, DAT ĆE

JOJ VEĆ ZA SPOZNATI. TO NIJE NJEZINO DA PREVIŠE O TOME

RAZMIŠLJA.

IMA ONA I PREKRASNU OBITELJ GDJE TREBA GOSPODINA

DONOSITI I PROSLAVLJATI. I TAMO GDJE ĆE RADITI, I MEĐU

PRIJATELJIMA.

A I SEBE, SEBE NE SMIJE NIKADA ZABORAVITI. TO JE

NAJVAŽNIJE, DA JE GOSPODIN STALNO U NJOJ. A TO JE

PUNO POSLA. MNOGI OD NAS TO NE SHVAĆAMO.

PRVO MORAMO SREDITI SVOJ ODNOS S GOSPODINOM. JER TO

JEDINO MI MOŽEMO. TO NITKO DRUGI NE MOŽEMO UMJESTO

NAS. I TU NEMA ČAROBNIH ŠTAPIĆA. I TO NE IDE PREKO

NOĆI.

ZATO, DRAGA MOJA SESTRO U VJERI, TI SI VEĆ SADA

POSTALA GOSPODINOV SVJEDOK. PUNO KUŠNJI. ALI I PUNO

RADOSTI. ALI, ONO ŠTO JE NAJBITNIJE, GOSPODIN ĆE BITI

STALNO S TOBOM.

HVALA TI GOSPODINE ŠTO SI SE SMILOVAO OVOJ DRAGOJ

SESTRI! DAJ DA JOJ TO BREME, KOJE JE UZELA NA

SEBE, BUDE LAKO!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE!